

ΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΤΟΥ ΡΕΜΙΡΕΜΟΝΤ.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Βάγων ὑπάρχει πόλις ὠραία καὶ τε διαβραχυμένη ὑπὸ τῆς Μοσιέλλης, καλουμένη 'Ρεμιρεμόντ. Ὁ νῦν τοσοῦτον ζωηρὸς αὐτῆς περίβολος δὲν ἦτο περὶ τὸν ὄγδον αἰῶνα ἢ ξηρὰ ἔρημος, εἰς τὴν ἔδωκε ψυχὴν ὁ ἅγιος 'Ρωμέρικος, συστήσας αὐτοῦ μονὴν γυναικῶν, αἰτινες, κατὰ μίμησιν τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Βρούνου, ἐτυνηροῦντο διὰ τῶν ἐργῶν τῶν χειρῶν των. Ἡ μονὴ αὕτη καὶ τοι τιμηθεῖσα διὰ τῆς ὑψηλῆς προστασίας τῶν πεπῶν, καὶ τοι ἰδοῦσα τὰ περὶ χωρὰ τῆς κατοικηθέντα ὑπὸ τῶν ἐργατικῶν οἰκογενειῶν, σπέρματα μελλούσης πόλεως, ἐμεινεν ὁμως ἐπὶ πολὺ χρόνον ἄσημος εἰς τοὺς εὐπατριδας τῆς Λωρράνης,

ναῖκες ἀπλαῖ, ἀλλὰ καὶ μοναχαὶ προικισμένα με ἀνδραῖν στρατιωτικὴν καὶ οὐνεσιν πολεμικὴν.

Τὸ ἔτος 1638, ὁ μαρκεσιὸς Λα Ζουσιέρ ἐμφανίζεται μετὰ 7 χ. ἀνδρῶν ἐνωπίων τοῦ 'Ρεμιρεμόντ. Παραδοξὸν θέημα ἦτο νὰ βλέπη τις τὴν μονὴν ἐκείνην, ἄλλοις τόσον εἰρηλικήν, μετασχηματισθεῖσαν εἰς στρατῶνα, εἰς ἀκρόπολιν, εἰς ξενῶνα τὰς γυναῖκας ἐκείνας. αἰτινες καθ' ὄλον αὐτῶν τῶν βίον δὲν εἶχον ἐγγίξει παρὰ τὸ κομπολόγιον καὶ τὸν ἀτρακτον, μεταβληθείσας διὰ μιᾶς εἰς ἐπιτηδείους ἐργάτας, εἰς ἀνδρῖους στρατιώτας, ἐνῶ αἱ νεώτεροι ἐνησχολοῦντο εἰς κατασκευὴν κοφινῶν καὶ ἄχυρωμάτων διὰ τὴν ὑπεράσπισιν, αἱ δὲ ἤτιον εὐρωστοὶ κατεσκευάζον τὰ περιάκτα νοσοκομεία καὶ προητοιμαζόν ἤδη ἐπίδεσμους διὰ τὰς πληγὰς. Ἐν τούτοις ἡ τάφρος εἰ-

Ἑπερασπισις τοῦ Ρεμιρεμόντ ὑπὸ τῶν κανονικῶν.

γεν ἀνοιχθῆ διότι μόλις περὶ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα ἤρξατο νὰ λαμβάνη ἐπισημότητά τινα ἀπολαύσασα εἰς τοὺς κόλπους τῆς σπέρμα βασιλικῆς οἰκογενείας, λέγομεν τὴν Αἰκατερίνην τῆς Λωρράνης, ἥτις περὶ τὸ 1537 ἔλαβε τὸν τίτλον τῆς ἡγουμένης τῆς μονῆς τοῦ 'Ρεμιρεμόντ. Ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς ἔλαβε χώραν ἡ διαίρεσις τῶν μοναχῶν τούτων εἰς ἀξιούχους, εἰς κανονικάς καὶ εἰς δοκίμους.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν οὔτε τὸν ἱματισμὸν ἐκείτης τούτων τῶν τάξεων, οὔτε τὸν ἐπωτερικὸν οργανισμὸν τῆς μονῆς, ἅτινα ὡς προϊόντα τοῦ νοδὸς τῆς ἡγουμένης ἀποδεικνύουσι τὴν ἐπὶ πολλῶν γυναικῶν ὑπεροχὴν τῆς Αἰκατερίνης, ἀρκούμεθα μόνον εἰς τὰ συμβάντα ἡμέρας τινὸς τοῦ 1638, ἵσπως καταδείξωμεν ὅτι εἰς τὸν κόμμο ἐφάνησαν κατὰ καιροῦς οὐχὶ μόνον γυ-

πρὸ δέκα ἡμερῶν τὰ γαλλικὰ τηλεβόλα ἐκσφενδονίζουσι πῦρ ζωηρὸν, εἰς τὸ ὅποιον ἀπαντῶσι δραστηρίως αἱ ἐπάλλξεις τοῦ φρουρίου· μέτρη δ' Λα Ζουσιέρ, κρημισθέντος τοῦ τείχους, διατάττει τὴν ἔφοδον πανταχοῦ ἀποκρούεται γενναίως, χάρις εἰς τὴν ἀνδρείαν τῆς Αἰκατερίνης, πλησίον τῆς ὁποίας μάχονται οὐρῶν μύρδην μοναχαὶ καὶ πολῖται. . . Ἡ πολιορκία αἰρεται, καὶ ἡ λαμπρὰ αὕτη ὑπεράσπισις συγκαταριθμεῖται με ἐκείνας τῆς Αὐρηλίας καὶ τοῦ Βωβαί. Ὁ λόγος δὲ δι' οὗ οἱ Γάλλοι ἱστοριογράφοι δὲν ἐλάλησαν περὶ Αἰκατερίνης ὡς ἐπραξαν περὶ τῆς Ἰωάννας τῆς Χασέτ καὶ τῆς Ἰωάννας τῆς Ἀρχε, εἶναι οἱ τὸ 'Ρεμιρεμόντ δὲν ἀπέτελει μέρος τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1638.